

могне на страдалцитѣ и на гоненитѣ въ България: на жени раздѣлени отъ своитѣ мжжѣ, на братя — отъ своитѣ сестри, на синове отъ майкитѣ си.....»

«Императорскій манифестъ — пишеше Голосъ — нѣма нужда да се тълкува на руския народъ. Нищо не-исказва мисълта, отъ колкото тя е исказана въ манифеста, нищо не разяснява рѣшението, що е взелъ нашия Монархъ, неговитѣ свещени обязанности, както къмъ руския народъ, така и къмъ Европа. Когато първи пѣтъ сж чули думитѣ на манифеста, всички Руси, даже необразованитѣ и безкнижнитѣ, сж били готови, като единъ човѣкъ на помощ на нашитѣ храбри войници и да молятъ усърдно Всевишния за успѣхъ на руското орѣжие.»

А ето какъ опрѣдѣли Русскій Миръ цѣлата посока на войната: «Великото слово: въ походъ! най-сетнѣ се рѣче на рускитѣ войски. Русскій царь произнесе тѣзи силна дума прѣдъ своята армия, прѣдъ цѣла Русия и прѣдъ Европа. Тѣзи дума ще намѣри въстърженъ отзивъ въ сърдцата на всички Руси и цѣлия народъ като единъ човѣкъ ще се отзове на славната покана на своя велики царь. Ни едно господарство до днесъ не е подкачало война съ такава чиста съвѣсть и съ такова дълбоко убѣждение въ справедливостта на задачата си, както Русия въ настоящата минута. Войната, която ний подкачами ни най-малко не прилича на войнитѣ, които сж кървавили толкозъ пѣти Европа: тукъ работата не е за едно международно несъгласие, за упазване на нѣкакво си равновѣсие, за съперничество, или за удовлетворяване на самолюбие и тщеславие; не за това е измѣкнѣла Русия ножа изъ ножницата, а само защото е движима отъ възвишени чувства на чело-овѣколюбие. Силна отъ чувството на дълга, приписванъ ей отъ историята, крѣпка отъ убѣждението въ своето динство, и въодушевявана отъ прѣдаността на наро-